

РЕШЕНИЕ

№ 21993

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **3912** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на “Маги Ив” ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. В., чрез адв.Д.Т., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000862/23.02.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на “ОТП Лизинг ЕООД с ЕИК-131391369 е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка и съотв. като неправилен и необоснован направения от решаващия административен орган извод, че като собственик на МПС е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неправоспособен водач. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, се представлява от юр.П., който оспорва жалбата.

На Ю. Е. Й. с ЕГН [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4996707 от 31.01.2026 г. Административно наказателното обвинение от фактическа

страна се основава на това, че на 31.01.2026г. около 18.50 ч. в [населено място], Й. управлявал лек автомобил „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “ТД ОТП Лизинг ЕООД, като след справка е установено, че водачът е правоспособен.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателя “ОТП Лизинг ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 31.01.2026г. около 18.50 ч. в [населено място] е спрял за проверка движещият се лек автомобил „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “ТД ОТП Лизинг ЕООД. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Ю. Е. Й. с ЕГН [ЕГН], който е правоспособен. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП, е оправомощено длъжностното лице от СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП № 26-4332-000862/23.02.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – правоспособен водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон

(чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-004037 от 10.08.2022г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на “ОТП Лизинг”ЕООД с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 31.01.2026г. около 18.50 ч. в [населено място] е спрял за проверка движещият се лек автомобил „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “ТД ОТП Лизинг ЕООД. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Ю. Е. Й. с ЕГН [ЕГН], който е неправоспособен.Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил автомобил „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на “ОТП Лизинг”ЕООД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че “ОТП Лизинг“ ЕООД нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавала управлението на автомобила от неправоспособния водач Й..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лек автомобил „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] - “ОТП Лизинг”ЕООД, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоположния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. Собственикът нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допуснал или би могъл да допусне, че докато е предоставил за ползване, л.а. на „Маги Ив“ ЕООД- във връзка със сключения между двете страни Договор за финансов лизинг, Й. ще вземе и ще ползва автомобила като го управлява, въпреки че не е правоспособен водач. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, с отнето по съдебен ред СУМПС, не се свързва с каквото и да е

било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неправолюбивия водач, който без знанието и съответно без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на “ОТП Лизинг”ЕООД, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от неправолюбив водач. Поради което с наложената на дружеството с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производството за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допуснал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неправолюбив водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП по отношение на “ОТП Лизинг”ЕООД.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед извода относно изхода на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Същите са в размер на 325.56 евро и представляват внесена държавна такса и 300 евро адвокатско възнаграждение.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на “Маги Ив” ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. В., чрез адв.Д.Т., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000862/23.02.2026г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на “ОТП Лизинг ЕООД с ЕИК-131391369 е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на “Маги Ив” ЕООД с ЕИК[ЕИК] направените по делото

разноски в размер на 325.56 евро, представляващи внесена държавна такса и възнаграждение за процесуално представителство.

Решението е окончателно.